

Text: Johanna Roos

Bild: Cecilia Hugosson och Johanna Roos

Rockdrömmar på tio kvadrat

HJÄRTERUM. I replokalen som inte är större än tio kvadratmeter finns ändå plats för både umgänge och musikskapande. Death On The Stairs repeterar inför spelningen på första maj. Bild: Cecilia Hugosson

Death On The Stairs väntar otåligt på att en dag bli upptäckta och göra sig ett namn. Biljetten till framgång kan ligga hos Corbett Santana.

Hans dröm är att förverkliga någon annans.

Vårkvällens varma vindar sveper över stadsdelen Pankow i Berlin. Gatorna ligger öde sånär som på ett tonårsgång som småpratar på träbänken utanför en kiosk. Långt borta är innerstadens höga puls och grafittimålade väggar. Men från första våningen i ett stort rött tegelhus dundrar rockmusik som får fönsterrutorna att skallra.

Death On The Stairs har vridit volymen i topp och det råder ingen tvekan om att de siktar högt för att nå sina musikälskare.

En unken doft ligger tung i replokalen som nätt och jämt rymmer de tre bandmedlemmarna och deras instrument.

Sångaren Markus Haiduga river av några riff på elgitarren och firar av ett finurligt leende i den dunkla belysningen. Basisten Andrei Kalsow och trummisen Konrad Hofmann är direkt med på noterna och helt utan förvarning drar de igång första låten med det passande namnet Rock'n'Roll.

För Berlins unga band är konkurrensen stenhård och trots att staden stoltserar med många musikscener är det svårt att bli uppmärksam. Oftast spelar de för halvfulla lokaler och betalningen består av gratis öl medan betydelsefulla kontakter lyser med sin frånvaro.

Men under en spelning förra hösten var grabbarna i Death On The Stairs omedvetna om att de hade en liten guldgruva i publiken.

Corbett Santana står i dörröppningen till sitt kontor. Han hälsar på bred amerikanska innan han slår sig ner i en svart nedsutten skinnsoffa och tänder en cigarett. Den påtagliga lukten av fimp i det dimmiga rummet skvallrar om att det definitivt inte är hans första.

På ett repigt skrivbord i furu trängs kameror, sladdar och omärkta CD-skivor bland pappershögar.

Corbett har gjort sina två passioner, film och musik, till en hel livsstil och han brinner för att hjälpa unga talangfulla musiker i Berlin att få den uppmärksamhet de förtjänar.

Han har i många år filmat band, både i Berlin och i New York. Filmerna har han sedan redigerat och sålt.

I höstas var han på sin första konsert med Death On The Stairs för att filma bandet. Han fastnade direkt för deras speciella sound som är en blandning av rock, blues och indie.

– De spelar med hjärtat. De flesta band startar ungefär: ett två tre, kör! Men när de spelar finns det ingen inräkning. Dessutom har de hittat en egen stil och låtarna är välgjorda.

Efter spelningen erbjöd Corbett bandet att delta i hans nystartade projekt "Real" Berlin Bands, vars syfte är att boka spelningar för unga okända band.

Han hyr in sig på olika klubbar och banden får 20 procent av entréintäkterna. Men det viktigaste är att de får en chans

att synas och skaffa sig kontakter.

Projektet startade i slutet av förra sommaren och hittills har Death On The Stairs fått tre spelningar genom Corbett.

– Det som driver mig är att jag mår så bra när ett band gör riktigt bra musik. Jag gör det jag vill göra, inom lagens gränser förstås, säger han och brister ut i ett bubblande skratt.

Corbett är uppvuxen i Brooklyn, New York, men bestämde sig spontant för att flytta till Berlin 1990.

– Jag ville åka hit för att vara med när muren föll 1989 men tyvärr hade jag inte råd att åka. Besvikelsen över att ha gått miste om historia gjorde att jag åkte ett år senare istället för att intervjua människor om hur murens fall påverkat dem. Tanken var att sälja intervjuerna i New York men jag trivdes så bra i Berlin att jag blev kvar.

– Här tittade man inte på min hudfärg utan istället på det jag åstadkom, till skillnad från i New York.

Med cigaretten vippande i mungipan traskar han bort till kontorets lilla kokvrå för att hämta en kopp kaffe med socker. Den svarta vida kavajen med USA:s flagga fastsydd på högra ärmen vajar i takt med hans yviga rörelser.

– Det är på många sätt mer tacksamt att vara musiker här i Berlin jämfört med i New York. Där måste du göra något riktigt enastående för att slå igenom, säger han och fingrar på ringen med symbolen för yin och yang.

Ljuset i den trånga replokalen har skiftat från rött till blått och får den gula tavlan på väggen föreställande Jimi Hendrix att se grön ut. Hemligheten bakom den av-

JAZZ I HJÄRTAT. Corbett Santana har ägnat en stor del av sitt liv åt musik och poesi. Hans egen låt "Where's the ghetto in Berlin" handlar om den osynliga slummen i Berlin. Bild: Cecilia Hugosson

ancerade belysningen är färgade tejpbitar på taklamporna. Markus ställer ifrån sig sin elgitarr för ett ögonblick och öppnar den lilla kylan på golvet.

– Bier? utbrister han och sträcker givmilt fram en iskall halvlitersflaska öl.

Death On The Stairs startade 2007 men basisten Andrei kom inte med förrän ett år senare.

– Jag var ute på en pub och spelade biljard när jag hörde några killar prata om att de behövde en ny medlem till sitt band. Det var inget att tveka på så jag gick bara fram och frågade "Behöver ni en basist?", och på den vägen är det.

Konrad och Markus brister ut i ett högt skratt och mumlar till varandra på svårbegriplig tyska. Ögonen lyser busigt och

PÅ SCEN. Konrad Hofmann, Markus Haiduga och Andrei Kalsow studerar alla på universitetet och ekonomin är knapp. Men alla besparingar lägger de på instrument, och kvittot från ett besök i musikaffären i somras slutade på hela 2 225 euro.

Bild: Johanna Roos

Markus deklarerar hemlighetsfullt att meningen "doesn't translate".

De tre musikerna bestämmer sig för att lämna det instängda rummet för en stund och beger sig ut på Mühlentstrasse i den ljumma vårvällen.

Markus och Andrei tändar genast varsin cigarett och drar ett par djupa bloss medan de traskar bort mot en kiosk med gula neonskyltar. Alla har haft musik som sitt största intresse sedan tonåren och anser att det är den perfekta mixen av nöje och arbete.

– Det viktigaste är att ha kul och göra något kreativt tillsammans. Sedan om folk tycker om det vi gör så är det bra, säger Andrei.

Men drömmen om att slå igenom och

en dag få ett skivkontrakt väntar ändå, om än inte ivrigt, på att bli förverkligad.

– Vi har säkert skickat ut runt 50 demos, men ingen har riktigt nappat. Får man en spelning är det ofta på små ställen som inte drar så mycket publik.

Banden stöttar varandra, men eftersom ingen direkt har kontakterna är det inte till mycket hjälp, säger Konrad och de andra nickar instämmande.

– Hade det funnits fler personer som Corbett Santana skulle det se mycket ljusare ut. Men vi vet ju samtidigt inte vilka kontakter han har, säger Andrei.

Kvällen har övergått i natt vid bänkarna utanför kiosken men medlemmarna i Death On The Stairs är långt ifrån klara

straße-Adalbertstraße ligger inbäddad i blommande körsbärsträd och bladen virvlar runt den lilla skaran som samlats bakom kravallstaketet. Markus sitter på knä på den lilla scenen och skriver på ett papper medan Konrad sätter sig tillrätta bakom trummorna. Andrei vrider lite på basens stämskruvar innan han tittar upp mot de rosa blommorna och utbrister:

– Detta känns ju kanske inte helt rockigt!

Death On The Stairs är på plats och folkmassan framför scenen väntar med spänning.

Helt plötsligt ljuder de första gitarr-riffen på "Rock'n'Roll" över Kreuzbergs gator.

Corbett Santana smuttar på sitt sockrade kaffe och tändar sin femte American Spirit.

Plötsligt reser han sig från den svarta skinnsoffan och traskar bort till sin dator i rummet bredvid. Han sätter snabbt på sig glasögonen och klickar på en länk på skärmen.

Ögonen lyser när han visar klippet från en konsert han filmat nyligen och mellan de amerikanska fraserna är det inte svårt att lista ut att han är stolt över sitt projekt.

– Målet med "Real" Berlin Bands är att ett av dessa band ska bli världskänt. Den dagen det händer kan jag lägga mig ner och dö. Då är mitt uppdrag slutfört.

med repetitionerna. På lördag är det dags att återigen inta scenen och då måste allting klaffa.

Från det stora tegelhuset ljuder snart rockmusiken igen och hela kvarteret får höra låten "Late Night Monkeys".

Första maj har kommit till Berlin och ett myller av människor har intagit stadsdelen Kreuzberg för att ta del av de årliga demonstrationerna.

Värmen sveper runt de många besökarna och ur meterstora högtalare dundrar musiken. Doften av nygräddade våfflor blandas med os från de många grillarna och får luften att viska om sommar.

Scenen i gatukorsningen Waldemar-

"Life is what happens to you while you're busy making other plans"

– John Lennon